

Šalies mokinių konkurso
„Lietuva ir aš“
nuostatų priedas

ŠALIES MOKINIŲ KONKURSO „LIETUVA IR AŠ“ DALYVIO ANKETA

Atviruko konkursas	☐	Esė konkursas	☒	Rašinio konkursas	☐
--------------------	--------------------------	---------------	-------------------------------------	-------------------	--------------------------

(Pažymėkite, kuriame konkurse dalyvaujate)

Darbo pavadinimas

Dalyvio vardas, pavardė	Raimondas Uzdavins
Klasė	XI
Tikslus mokyklos pavadinimas	Algiaus PRC
Mokyklos adresas	Pietinis HD, Alytus
Mokyklos telefonas, el. pašto adresas	8-3574979; algiausprc@prc.lt
Vadovavusio darbui mokytojo vardas, pavardė	Alita Barickovičienė
Mokytojo telefono nr., el. pašto adresas	

Lietuva ir aš. Atrodo tokie paprasti žodžiai, o iš tikrųjų, kokią gilią prasmę jie turi mano, septyniolikmečio, gyvenime. Nors aplinkui vien tik girdžiu – ekonominė krizė, nėra darbo, pinigų, sunku gyventi, bet man atrodo, kad mus, lietuvius, ištiko ne tik ekonominė, bet, baisiausia, dvasinė krizė.

Kaip prieš 20 metų visi susikibę rankomis skandavo: „Lie-tu-va, Lie-tu-val!“, -aš dar nebuvau gimęs. Didžiuojusi, žaviusi seneliais, tėvais, broliais, seserimis, jų drąsa ir ištverme. „Vardan tos Lietuvos...“ – mano ausyse tarytum skamba himno žodžiai, kuriuos gieda kiekvieną Rugsėjo 1-ąją mokykloje ir per valstybines šventes.

Mąstau...Ar eitų šiandieną mano bendraamžiai ginti televizijos bokšto, Seimo rūmų, ar rizikuotų savo gyvybę, aukotų kraują vardan tos Lietuvos. Manau, kad ne visi. Nebeliko meilės paukščiui, gėlei, medžiui, žmogui, tėvynei. Turto, pinigų godulys tarsi voratinklis apraizgė daugelio, atrodo, išsilavinusių, vadovaujančių valstybei, praeitį ir širdis. Pyktis, pavydas, smurtas ir abejingumas bjauroja mūsų šalį, o visa tai nuplauti galėtume meile ir gerumu.

Aš, jaunuolis, jaučiu gėdą prieš savo senolius, kurie nuėjo pragarišką Sibiro tremties kelią, kuriems vienintelė, juos stiprinanti viltis buvo – kelias atgal į Lietuvą. Mes, gyvendami gimtinėje, ją menkinam, jos atsisakom, bėgam į Airiją, Angliją, Norvegiją, į..., į..., į ten, kur pinigai. Tėvai palieka senus tėvus, vaikus, artimuosius. Ne visi Kūčių vakarą susėda prie bendro stalo atsilaužti šilumos ir duonos, ja pasidalinti, pasisemti stiprybės. Mano klasėje mokosi keletas draugų, kurių akyse dažnai sužvilga ašara, kai per literatūros pamokas nagrinėjame rašytojų kūrinius apie tėvų ir vaikų santykius. Žinau, kad šiandieną jiems labiausiai reikia namuose laukiančios mamos, garuojančios sriubos ir kasdienio paklausimo: „Kaip tau, vaikeli, sekėsi?“

Praėjusiais metais pirmą kartą gyvenime man teko išvykti iš Lietuvos ir aplankyti Egiptą. Širdis iš džiaugsmo plakė, kai sužinojau, kad po mėnesio paliksiu šią nuobodžią Lietuvą ir pamatysiu nuostabesnę šalį. Išlipus iš lėktuvo buvo nepaprastai gera- nematyti žmonės, neįprasta gamta, skaistesnė saulė, skaidresnis vanduo...Taip jaučiausi savaitę...O paskui mane pradėjo erzinti tie patys žmonės, aplinka, svetima kalba. Pasiilgau lietuviškos šnektos, vietų, kurias pažįstu nuo mažens, net savo mažo kambarėlio, šuniuko ir lietuviškos juodos duonos...

Vieną dieną, bevaikštant po parduotuves, kur įkyrūs arabai kalbindavo praeivius, mūsų rusiškai paklausė, iš kur mes atvykę. Mama paaiškino – „Litva“. Arabas spindinčiomis akimis su akcentu ištare: „Lietuva“. Tas „bjaurus“ arabas mano akyse persikūnijo į man labai artimą žmogų, jo ištartas „Lietuva“ man buvo toks gražus, šiltas, brangus žodis. Pats didžiausias džiaugsmas mane apėmė, kai jo parduotuvėlėje pamačiau mažą knygelę su pavadinimu – „Anglų – lietuvių kalbos

žodynas“. Prisipažįstu, kad knygų skaitymas man neteikia didelio malonumo, bet tąsyk ši knygelė man buvo tokia artima, kvepianti Lietuva.

Ši kelionė man lyg atvėrė akis ir aš save geriau pažinau – be savo tėvynės aš ilgai neištverčiau. Kaip anksčiau skaičiau Maironio eilėraštį „Lietuva brangi“, - nesupratau, kodėl ją taip aukštino. Dabar suprantu, kad Lietuva – mano namai, kuriuose gyvenu su mano brangiausiais žmonėmis ir iš kurios nenorėčiau niekada išvykti.

Alytaus PRC 69 gr. mokinys Raimondas Uždavinyš